

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 2. vinotoka 1896

List 40

Letno poročilo bratovščine za vedno čiščenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkv.

(Konec.)

- 117.) Adlesiče: 1 vijoličen mašni plašč.
- 118.) Črnomelj: 1 velum, 1 plašček za ciborij, 4 obhajilne burze in štole, 3 spovedne štole.
- 119.) Metlika: 1 zelen mašni plašč.
- 120.) Stari trg pri Poljanah: 1 bel mašni plašč.
- 121.) Vinica: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
- 122.) Banja Loka: 1 velum.
- 122.) Fara pri Kostelu: 2 vijolično-zeleni oltarni blazinici.
- 124.) Stara Cerkev pri Kočevju: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
- 125.) Ribnica: 3 obhajilne burze.
- 126.) Dobropolje: 3 obhajilne štole, 3 koretlje.
- 127.) Dolenja Vas: 3 koretlje.
- 128.) Grčarice: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo in štolo, 1 spovedno štolo, 2 albi, 4 humorale, 2 cingule, 2 koretlja, 4 korporale, 4 pal, 6 rutic za lavabo, 8 purifikatorjev.
- 129.) Nova Štifta: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
- 130.) Struge: 1 obhajilno burzo, in štolo.
- 131.) Rob: 1 bel mašni plašč.
- 132.) Lašče: 1 vijoličen mašni plašč.
- 133.) Borovnica: 1 rudeč mašni plašč.
- 134.) Horjul: 3 koretlje, 1 obhajilno burzo in štolo.

- 135.) Hotederšica: 1 bel mašni plašč.
- 136.) Rovte pri Logatcu: 1 vijoličen mašni plašč.
- 137.) Podlipa: 1 bel mašni plašč.
- 138.) Zaplana: 1 velum, 1 obhajilno burzo.
- 139.) Spodnja Idrija: 1 vijoličen mašni plašč, 1 obhajilno burzo in štolo.
- 140.) Sv. Magdalena na Gori: 1 bel mašni plašč.
- 141.) Vrh pri sv. 3 Kraljih: 1 rudeč mašni plašč.
- 142.) Žiri: 1 vijoličen mašni plašč.
- 143.) Črni Verh nad Idrijo: 3 altarne perte, 2 spovedni štoli.
- 144.) Cirknica: 1 bel mašni plašč.
- 145.) Babno polje: 1 zelen mašni plašč.
- 146.) Grahovo: 1 črn mašni plašč.
- 147.) Stari Terg pri Ložu: 2 koretlja, 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
- 148.) Studeno: 1 vijoličen mašni plašč.
- 149.) Unec: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
- 150.) Slavina: 1 bel mašni plašč.
- 151.) Vreme: 1 bel mašni plašč.
- 152.) Ternje: 1 vijoličen mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
- 153.) Knežak: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
- 154.) Košana: 1 črn mašni plašč.
- 155.) Nadanje Selo: 1 plašček za ciborij.
- 156.) Suhorje: 1 zelen mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
- 157.) Zagorje na Krasu: 1 belo štolo, 3 koretlje.

- 158.) Vipava: 1 bel mašni plašč.
 159.) Budanje: 1 bel mašni plašč.
 160.) Planina: 2 belo-rudeči oltarni blazinici.
 161.) Vrabče: 1 bel mašni plašč.
 162.) Verhpolje pri Vipavi: 1 vijoličen mašni plašč.
 163.) Slap: 1 oltarni pert, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 164.) Lozice: 1 velum.
 165.) Goče: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule. —

Hvaljen in česčen bodi na veke Božji Zakrament presvetega Rešnjega Telesa!

V Ljubljani, sv. Avgušтина dan I. 1896.

Vodstvo bratovsko.

Tridesetletnica gospoda Jožefa Pečar-ja v Kranjski Gori dne 19. avgusta 1896.

Gospod Jožef Pečar, kranjskogorski rojak, duhovnik lavantinske škofije, zadet od mertvouda dne 18. novembra 1875, obhajal je dne 17. avgusta 1891 slovesno petindvajsetletnico svojega mašništva, kakor je popisano v „Danici“ v 37. in 38. listu leta 1891 str. 382. in 390. — Naj toraj „Danica“ še poroča svojim bralcem, kako je ravno ta gospod letos obhajal svojo tridesetletnico.

Telesni stan slavljenčev se v zadnjih 5 letih, od petindvajsetletnice sem, ni dosti spremenil in tudi vidno ne pohujšal. Navezan na stol in posteljo se slavljenec kratkočasi z branjem časnikov in koristnih bukev, posebno takih s podobami, ker ima še vedno veselja do slikarstva — le žali Bog! da roka ne more več držati čopiča. — Pri tem pa vedno zasleduje zgodbe svojih součencev in se v duhu z njimi raduje ali pa žaluje. — Ko je bral, da so njegovi sošolci lansko leto praznovali slovesno 30letnico v Kostanjevici, želel je enako letos tudi on obhajati in v ta namen povabil svoje duhovne tovariše v Kranjsko Goro na dan 19. avgusta. Prišli so le trije duhovni sošolci: Gosp. Jereb, župnik v Šentjanžu, g. Notar v Plavljah pri Trstu in g. Ažman iz Gorij. (Gosp. dekan V. ni prišel radi holehnosti.) Izmed svetnih součencev je bil nazoč g. Alojzij Kremžar, magistratni svetnik iz Dunaja, ki se je ravno na počitnicah mudil na Gorenjskem. Drugi sošolci so bili zadržani priti.

Omenjenega dne tedaj ob 10. uri se je začela slovesnost. Med prazničnim priterkovanjem

se je pomikal sprevod iz župnišča v cerkev, ki je bila še od g. Smolej-eve nove maše (2. avgusta) krasno okinčana. Sedem duhovnikov (imenovani trije sošolci, dva sosedna župnika: g. Polaj iz Rateč in g. Turk iz Koroške bele in domača dva gospoda) so spremljevali gosp. slavljenca, ki se je peljal na ličnem stolu s tremi kolesi, ktereга so mu nalašč za to slavnost omislili sošolci. Vernega ljudstva se je precej nabralo, če tudi je bil delavnik pa bi jih bilo še več, ko bi se ne bilo mudilo za seno, katero prejšnje dni zavoljo dežja niso mogli spravljati. Peto sv. mašo z leviti in slavnostni govor je imel g. Ažman, ki je slavljenцу govoril tudi o petindvajsetletnici. Po cerkvenem opraviu je gostoljubni domači župnik g. Žlogar slavljenca, njegove sestre in tovariše pogostil v župnišču, kjer so se verstile primerne napitnice pričujočim in nepričujočim prijateljem. Došli so med obedom tudi trije telegrami, med njimi pozdrav lavantinskega knezoškofa, ki je slavljenцу poslal svoj višjepastirski blagoslov! — Slavljeucu pa daj Bog doživeti še 50letnico, če ne pri boljšem zdravju, vsaj pri taki dobri volji in vdanosti, kakoršno smo ta dan pri njem opazovali. —

V spomin vesele slavnosti naj sledi pozneje celi govor, ker se iz njega najložeј in natančno posnamejo okoliščine slavljenčevega življenja in njegovih duhovnih sošolcev!

Pridiga

pri prvem evharističnem shodu 30. julija v Ljubljani v uršulinski cerkvi.

Sveti apostol Janez piše v svojem evangeliju 13. 1. te-le besede: Jezus — „ker je ljubil svoje — ljubil jih je do konca“. Da! zlasti takrat, ko se je Jezusovo življenje bližalo koncu: prav pred terpljenjem in smertjo se je razodela neskončna ljubezen Božjega Serca Jezusovega do nas v neskončni čudoviti Božji lepoti in velikosti. Kakor solnce, kadar se bliža zahodu, prej ko zaide za gorami, najlepše žarke razliva po zemlji in se takorekoč poslavlja od zemlje s prelepim večernim žarom: enako je tudi serce Božjega Zveličarja, „solnce pravice“, najlepše in najbolj žareče plamtelo v ljubezni do nas veliki čertek zvečer, ko se je ljubi Jezus poslovil od svojih in od sveta. Zbral je okoli sebe še enkrat svoje učence in sicer zadnjikrat pri zadnji večerji, je naredil svojo oporoko, svoj testament, in je izročil in zapustil učencem in nam vsem spomin tolike cene in vrednosti, da dražjega, imenitnejšega, svetejšega nimata ne nebo ne zemlja; tako in tolikanj nas je ljubilo Božje Serce Jezusovo, da je samega sebe zapustilo v spomin;

dalo in darovalo nam je svoje telo in svojo kri v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa.

Predragi! Ta je največi čudež vsemogočne Božje ljubezni Jezusovega Serca do nas! Še danes je Jezus Kristus med nami pričujoč — in bo v presvetem Zakramentu pričujoč vse dni do konca sveta. O nezapopadljiva skrivnost te Jezusove pričujočnosti! O neizmerna velikost te Jezusove ljubezni! — In pričujoč je, da se za nas vedno daruje pri daritvi sv. maše; da se nam daruje v svetem obhajilu: in da nam daruje, deli svoje milosti, potrebno pomoč in tolažbo, ako ga radi in pridno obiskujemo in pobožno molimo, častimo in poveljujemo Njega, ki je začetnik vse svetosti, naš najboljši prijatelj, naš Božji učenik, naš najmodrejši svetovalec, naš vsemogočni pomočnik in tolažnik. — On sam nas k sebi vabi rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ Mat. 11, 28.

Ko je gospod Jezus razposlal svoje učence po svetu, molil je in rekel, kadar so se z veseljem vernili: Zahvaljujem Te, Oče, da si to prikril modrim in razumnim in razodel majhnim. „Srečne oči, ki vidijo, kar vi vidite.“ Luc. 10, 20—23. Te besede veljajo tudi nam vsem. O kolika sreča, da imamo in vidimo Jezusa v svojih cerkvah. Moj Bog! Kako revne, prazne, siromašne, samotne in zapuščene bi bile naše cerkve, ko bi se v njih ne nahajalo ne altarja ne daritve, ne tabernakelja, ne monštrance, ne obhajilne svete posode — nobene mize Božje, nobene večne lučice. „Si scires donum Dei!“ Joannes 4, 10. O da bi spoznali dar Božji! ta dar neizmerne ljubezni Jezusovega presv. Serca v svetem tabernaklju: kako radi bi ga obiskovali, s kolikim zaupanjem bi se približali in poklekili k tronu milosti, da bi usmiljenje zadobili in si izprosili potrebne pomoči v hudih sedanjih časih in da bi tako z dejanjem očitno spoznavali, pričevali, izkazovali svojo živo vero, svoje terdno upanje, svojo serčno ljubezen in hvaležnost do Jezusa. Če kedaj — moramo vzlasti dandanes vsi s Petrom reči: „H komu bi se podali?“ Joan. 6, 68. Le Ti sam, o Jezus, imaš besede večnega življenja, le pri Tebi najdemo pomoč, brez Tebe smo vsi duhovni in verni kakor razkropljena čeda brez pastirja.

Predragi verni katoliški kristjani! Sveti apostol Pavel piše v listu do Rimljanov: „Kristus, ki je čez vse Bog, češčen vekomaj.“ Prav je, da častite angelje in svetnike, — toda, najpred in pred vsem moramo častiti Njega, katerega neprenehoma častijo in molijo angelji in svetniki — Jezusa Kristusa, ki je čez vse Bog

večne hvale vreden. Prav je, če gredo verni s pravim namenom na Božjo pot in obiskujejo svetišča, kjer Bog po priprošnjah ljube Matere Božje in svetnikov mnogokrat posebne milosti deli: — toda prva, najimenitnejša Božja pot je k presvetemu Rešnjemu Telesu, k Jezusu, ki je začetnik vseh milostij, k Jezusu, ki je pot resnice in življenja, ki je čez vse, pravi Bog, češčen vekomaj. — Lepo in prav je, da imajo verni v časti ostanke svetnikov in druge blagoslovljene svete reči: pa v koliko večji časti morajo imeti Najsvetejšega samega v presv. Zakramentu, Jezusa, ki je krona vseh svetnikov, izvir, korenina vsakterega blagoslova in blagodara — Jezusa Kristusa, ki je čez vse Bog, češčen vekomaj!

Predragi kristjani! Ko bi ljubi Jezus v najsvetejšem Zakramentu le na enem samem kraju sveta pričujoč bil, na pr. v Rimu ali Jeruzalemu: o kako bi verni iz vsega serca želeli in hrepeli, si na vso moč prizadevali in se ne zbal ne težav, ne stroškov in popotovanja, da bi svojega Zveličarja v Zakramentu ljubezni poiskali, našli in ga častili in moliti zamogli? Glejte, neizmerna ljubezen presv. Serca je čudovito pomnožila svojo najsvetejšo, skrivnostno pričujočnost, in vsem tolikanj olajšala pot do Sebe: ali ne bi bečelo Serce Jezusovo, ko bi Njegovo bližnjo pričujočnost manj cenili, in njo zato manj v prid obračali, ker nam je v svoji neskončni ljubezni in radodarnosti obiskovanje toliko olajšal? Kaj ne, da nima prave ljubezni in hvaležnosti do svojih starišev otrok, ki je v službi v taistem kraju, kjer stanujeta oče in mati; pa stariše samo takrat obišče, kadar jih mora, kadar je neobhodno potrebno?

Tisoči romajo v Jeruzalem, da bi vsaj enkrat v življenji obiskali, videli in počastili sveto deželo, katero je Jezus posvetil s svojo osebno pričujočnostjo, s svojim popotovanjem, s prelivanjem presv. Rešnje kervi; in glejte, tudi v sv. deželi ni svetejših krajev od sv. tabernakeljev v katoliških cerkvah — in teh je pri nas še veliko več, ko v sveti jutrovi deželi.

Tisoči se štejejo srečne, ako vidnega poglavarja Jezusove Cerkve na zemlji, sv. Očeta papeža, pravega namestnika Kristusovega na zemlji vsaj enkrat vidijo, ga počastijo in sv. papežev blagoslov prejmejo, — koliko srečnejše se moramo šteti mi, ker imamo tako blizu Njega, čigar so le namestnik sv. Oče v Rimu: Njega, čigar večnega veličastva in mogočnosti bliščoba le revno berli in se lesketa v papeževi kroni: in tega veličastnega Boga, ki je čez vse, večne Božje časti vreden smemo dan za dnem obiskovati, mu po-
tožiti svoje skerbi, želje in prošnje in prejemati

njegov Božji blagoslov, njegove neizmerne Božje milosti.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Škofje Loke. (Blagoslovljenje nove zastave katol. društva rokodelskih pomočnikov. — Konec.)

Po blagoslovljenji so Prevzvišeni stopili na prižnico. Govorili so eno uro o pomenu mladeniških, delavskih, rokodelskih društev. Naše društvo jim mora biti za ta govor hvaležno. Zakaj, če se po resnici pove marsikdo do sedaj ni bil posebno prijazen društvu. Ne govorim o onih, ki so ves čas imeli do društva očitno meržnjo, ti jo imajo še sedaj in jo bodo imeli, ker jo iz sebičnosti ali pa oholosti hočejo imeti. Na misli so mi marveč poštene močje, ki se ipak niso mogli vneti za društvo, češ da je brez pomena, da je posvetno, prej škodljivo kakor pa koristno.

Prevzvišeni knezoškof so nam prekrasno pojasnili, da taka društva niso necerkvena. Naš čas ima svoje potrebe in ena izmed teh so društva. Nasprotniki se zbirajo v društvih, v društvih se moramo zbirati tudi mi; nasprotniki se zbirajo, da se krepe za boj zoper sv. Cerkev in družabni red, da se vzgajajo v moče nevere in prekucije; mi, da se krepimo v poštenji in veri, da se vzgajamo v odločne, značajne in zavedne kerščanske moče. Zato sv. Cerkev sama, zato sv. Oče, zato škofje priporočajo taka društva; zato jih priporočajo tudi Prevzvišeni knezoškof in zato so prišli v Škofjo Loko blagoslovit takemu društvu novo zastavo.

Taka društva so lahko velike koristi ne samo za ude, ampak za vso družbo. Zakaj velik vpliv imajo na vse, in če so udje res udje, če se derže pravil, ni mogoče, da ne bi njih izgled kar najbolj dobrodejno deloval na vse. Posebno seveda koristijo udom. Udje se v njih družijo, in kar je posameznemu težko, v družbi ni težko: če je posamezniku težko prejemati sv. zakramente vpričo posmehljivih tovarišev, ogibati se plesišč itd., v družbi to ni več tako težko. Udje se v društvih uče in krepe: slišijo prepričevalne govore o resnici sv. vere, o pogubnih zmotah današnjih časov, o lepoti poštenja, o pravem moštvu; slišijo tudi govore o drugih njihovemu poklicu znamenitih stvareh. In naposled: ker je naš čas tako nagnjen k zabavam, da društveniki ne bi zašli v slabe družbe s pogubno zabavo, daje jim društvo poštenega razvedrila: poštene igre, poštenega petja, skratka poštenega veselja.

Seveda, in to so poudarjali Prevzv. knezoškof, seveda vse to dosega društvo le tedaj, če se udje ravna po društvenih pravilih in slušajo svoje duhovne vodnike. Ko bi pa društvo zašlo s te poti, bilo bi morda bolje, da bi ga ne bilo: zakaj v slabi družbi se človek le še lažje izpridi kakor sam. Zato so vnemali in bodrili ude, naj se zvesto derže svoje zastave. Sv. križ na zastavi spominja nanj, ki je edini Odrešenik iz večne in časne pogube, potem pa kliče, da na zemlji ne bo nikdar življenja brez terpljenja. Prečista Devica kaže, kje je pravi večni mir, in da je največkrat nezadovoljnosti, nesreče, pogube kriv greh nečistosti. Sv. Jožef zopet uči ponižnosti, in delavnosti; delavnost pospešuje časno blagostanje, ponižnost daje zadovoljnost v vsakem stanu.

Mislim, da ni nihče pazno poslušal prelepega govora Prevzvišenega, da se ne bi bil vnel za katoliška društva in ki ne bi bil sklenil po svoji moči gmotno ali нравno prispevati, da bo tudi naše društvo dosegalo svoj namen. Zakaj če bodo udje videli, da so jim meščani naklonjeni, jih bo tudi skerb, da bodo poštene, da ne bodo terpeli v svoji sredi nikogar, ki bi hodil zunaj društva po krivih potih, marveč da bo društvo v čast Škofji Loke. Če pa kedo le zabavlja zoper društvenike, povečuje in raznaša njih napake, zavoljo posameznih pogreškov obsoja vse društvo, kleveta zoper duhovnike, ki se darujejo za društvo, tak naj premisli, da nobeden podobar ne bo v poldrugem letu iz 60 društvenikov izklesal samih svetnikov, tudi ko bi bili iz lesa, ne pa iz mesa! Tak, kakor pravijo Nemci, verže z vodo še otroka na nograd! Ker društvo še ni dozidano, hiti je podirati.

Počasi, a vstrajno naprej!

Po govoru so Prevzvišeni opravili sv. daritev in nazadnje dali blagoslov z Najsvetejšim.

Popoldne so šla društva v Staro Loko k „litanijam“, kar se je „Narodu“ zdelo posebno čudno, a Staroločanom ne. Stara Loka je bila ovenčana in odičena; z zvonjenjem in streljanjem je pozdravila društvo z novo-blagoslovljeno zastavo (saj so tudi Staroločani društveniki), in vsa prijateljska društva.

Taka je bila (da na kratko povemo) slavnost blagoslovljenja po cerkveni plati. Drugo smo poročali že v „Slovincu“. Bog daj, da bi se udje našega društva vsikdar zvesto zbirali krog prelepe zastave! Če imajo za to terdno voljo in pošteno srce, potem jim želimo, da bi si s pomočjo dobrotnih Ločanov in Staroločanov, ki so iz večine že do sedaj pokazali društvu svojo naklonjenost, skoro mogli zgraditi „rokodelski dom.“ — Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo.

Dodatek. Ker se je poročilo nekoliko zamudilo, naj še omenimo, da je društvo, kakor že lani, tako tudi letos napravilo izlet na Brezje k Materi Božji, svoji zaščitnici, in sicer v nedeljo 6. septembra. Udeležilo se je te Božje poti malodane polnoštevilno z zastavo. Starološki g. administr. Avg. Šinkovec je imel lep govor o Materi Božji in sv. mašo. Društveni pevci so delali društvu vso čast. Cerkev je bila napolnjena, zakaj tudi družih Ločanov in Staroločanov je bilo lepo število, vseh do tri sto. Pri skupnem obedu so zopet pevci pod vodstvom starološkega organista g. Hafnerja skerbili za izbornu zabavo. Popoldne so bile slovesne litanije, ki jih je imel č. g. župnik. Z radostnim in vedrim srcem vernilo se je društvo s svojimi prijatelji in rojaki v domači kraj. Čuvaj vse Mati Božja!

Z Breznice. († Franica Medja.) Dne 15. kimovca t. l. je umerla v Doslovičah pri Breznici v 50. letu svoje dobe Franica Medja, hči nekdanjega breznškega učitelja gospoda Janeza Medje. Naj „Zgodnja Danica“ svojim bralcem v spodbudo pove nekoliko o njenem izgledno-lepem življenju.

Ko je doveršila Franica domačo šolo, poslali so jo skerbni stariši v bližnji Teržič, da bi se tamkaj še šivati naučila. Tu je imela srečo, da je prišla k učiteljici, pri kateri se ni navadila le šivanja, ampak, kar je še veliko več vredno, hkrati tudi lepega, pobožnega življenja. Vsako jutro sta bili z učiteljico pri sv. maši in zvečer, ko se je zmračilo, obiskovali

sta redno presv. Rešnje Telo. Med delom se je govorilo v tej priprosti šoli, v kateri je bilo navadno kakih pet učenk, o nedeljski pridigi in o drugih lepih naukih, s katerimi je zlasti takratni teržiški župnik, rajni gospod Alojzij Košir, ob raznih prilikah navajal mladino k pobožnosti in duhovnemu življenju.

Česar se je Franica v Teržicu naučila, to je potem izverševala doma. Zlasti je ohranila ves čas svojega življenja gorečo ljubezen do presv. Rešnjega Telesa. Ob nedeljah in praznikih je redno prejela sv. obhajilo; sv. Rešnje Telo pa je tudi na Breznici prav pogosto obiskovala. Imela je za to lepo priliko, ker je bivala blizu cerkve: do smerti svojih starišev doma, potem mnogo let kot postrežnica v župnišču, po smerti gospoda župnika Janeza Kramarja pa v bližnjih Doslovičah. Posebno veselje jej je bilo s cveticami zaliti altarje. Cerkveno perilo je znala tako lično oskerbovati, da se je tudi v tem razodevalo njeno visoko spoštovanje do presv. Rešnjega Telesa.

Tudi dobra pevkinja je bila. Od otročjih let pa do svoje bolezni je pela na koru. Druge pevkinje so se pogostokrat menjavale, ona pa je vedno stanovitna ostala; in da si je bila najspodobnejša, vendar ni poznala nikake ošabnosti. Nikdar je ni bilo treba prositi, da naj poje, in nikdar ni hotela sama odločevati, kaj in kako naj se poje. Zato so jo vsi pevovodje radi imeli, in sopevkinje so jo ljubile in spoštovale. Značaja je bila veselega, in v poštenu družbi je rada zapela tudi dostojno posvetno pesem v razveseljevanje.

Kar velja v malokaterem človeku, to se more terditi o rajnici, da ni imela nobenega sovražnika. Ko je nevarno zbolela, čul se je v vsej brezniški župniji le jeden glas: Franice bo pa škoda, ako umerje.

Že od mladosti jo je pogosto nadlegoval hud glavobol; lansko leto o veliki noči pa jo je zadela kap, tako da jej je oterpnila jedna stran. Za nekaj tednov je sicer zopet okrevala, a napad se je ponovil v drugič in tretjič. Nasledek tretjega napada je bila smert.

V lepi beli obleki je ležala na mertvaškem odru z deviškim vencem na glavi. Obdajalo jo je vse polno dišečih cvetic, katere je v življenju tako ljubila in tako skerbno gojila.

Pet duhovnikov jo je 17. t. m. spremilo iz Doslovič v brezniško cerkev in potem na pokopališče; položili so jo v očetov grob. Dasi na Breznici ni imela sorodnikov in je bil pogrebni dan delavnik, ko so ljudje imeli veliko dela na polju, vendar so se Brezničani iz vse župnije prav mnogoštevilno vdeležili mertvaškega opravila in lepega pogreba.

Rajnico priporočamo znancem v molitev in zlasti ženski mladini v spodbuden izgled. Upamo pa, da že prepeva v nebesih Jagnetu Božjemu ono večno novo pesem, katero je slišal sv. Janez v skrivnem razodenju.

Naj v miru počiva, in večna luč naj jej sveti!

Razgled po svetu.

Trst. Kronanje kipa žalostne M. B. se je veršilo 21. sept. slovesno in mirno. Vernega ljudstva se je zbralo toliko, da ga veličastna stolna cerkev ni mogla sprejeti.

Kronanje se je veršilo dopoldne ob 9. uri. Vdeležila se ga je ne samo vsa teržaška višja in nižja duhovščina, temveč tudi svetni dostojanstveniki, kakor cesarski namestnik vitez Rinaldini, mornarski načelnik vitez Mintillo in drugi. Samo mestni očetje so „štrajkali“. Prečastiti goriški nadškof dr. Zorn so, obdani od štirih škofov, med njimi tudi našega prevz. knezoškofa, najpervo blagoslovili dragoceno krono čudodelnemu kipu. Po njihovi maši je P. Pavišić, iz Jezusove družbe, razlagal „Češčeno Marijo“ tako ginjaivo, da se je vse solzilo. Knezonadškof sami so položili krono na glavo prežalostni Materi Božji, na kar so zapeli veličastni „Te Deum“. — Popoldan je bil odločen sprevoz po mestu, a moral je izostati vsled skrajno neugodnega vremena. Verno ljudstvo je bilo močno žalostno, da ni moglo tudi očitno pokazati svojega katoliškega prepričanja. Mesto slovesnega spreveda so opravili naš knezoškof slovesne večernice, na kar je spet govoril P. Pavišić. Potem so bile litanije z blagoslovom, katerega so podelili domači škof, Andrej Marija Šterk. S tem je bila zaključena nedeljska slavnost.

Kakor rečeno, ljudstvo je bilo te svečanosti na čast M. B. veselo. Ko je slavnostni govornik koncem svojega govora zaklical „evviva Maria“, zaklicalo je i ljudstvo koj na to po celi cerkvi „evviva Maria“ — dokaz, da mu je prišlo iz vernega, Marijo ljubečega sročā. —

Rim. Lep sad prizadevanja sv. Očeta za povernitev vzhodnih razkolnikov v naročje sv. katoliške Cerkve je sledeče spreobnjenje. Gregorios Abdallah, sirsko-razkolni nadškof v Mali Aziji, odpovedal se je pred kratkim slovesno razkolništvu v neki jezuitski cerkvi ter se popolnoma podvergel apostolskemu Sedežu. Ob tej priliki se je zbralo v dotični cerkvi od vseh strani veliko ljudstva, večinoma razkolniki; in upanje je, da ta dogodek ne bo brez dobrega sadu. Trumoma bodo ljudje sledili lepemu izgledu nadškofovemu ter se povernili v kat. Cerkev, in to temraje, čim večje zaupanje je Abdallah vžival med svojimi. Imel je namreč postati patrijarh, tako so ga imeli radi. Kakor povsod pri takih prilikah, tako tudi tukaj: katoličani se vesele tega spreobnjenja in te pridobitve, liberalni višji krogi se pa od jeze penē — ker je tako odličen mož postal sin edinozveličavne sv. Cerkve. Čudno, a razumljivo!

Ogersko. To je nečuveno, kar si ogerski judje derznejše počenjati pri svoji razstavi. Bilo je 2. sep. t. l. V kulturnem zavodu budapeštanske razstave, v Oes-Budavár, napravili so judje vpričo zbranih gosposkih ljudij ta le škandal. Pripeljali so voz, v katerem je sedelo polno nespodobno oblečenih gosposkih oseb, nad katerimi so zijala prodajali podli gledalci. Pred vozom je igrala godba; za vozom se je pa šemasto obnašal lep mladenič, napravljen kot — jezuit in s križem v roki. Za njim je šla cela versta judovskih mladih porednežev, tudi v jezuitski obleki; obnašali so se jednako nespodobno. In ta „procesija“, ki je tako očitno zaničevala križ in jezuitski red, šla je trikrat na okrog. Nekterim višjim vojaškim dostojanstvenikom je bilo to že — preveč. Glasno so obsojali tako počenjanje, in eden izmed gospodov je pogumno stopil k prederznemu mladeniču ter mu raztergal sv. razpelo iz rok. — Najbolj žalostno je pa to, da se sme na Ogorskem kaj takega mirno in brez kazni od vladne strani počenjati.

Judje so tedaj sami krivi, da jih dr. Lueger, da jih vsi zavedni kristjani preganjajo, ker takó ostudno sramote križ, vsacemu kristjanu najsvetejše znamenje.

Zgodovina samostana Mariannhill v Afriki. (Dalje. Piše P. Emanuel Drevenšek trapist v Mariannhillu.) Ko se je bila končala avdiencija pri prevzvišenem gosp. škofu v Maritzburg-u (glavnem natalskem mestu), odpeljal se je P. Franc takoj z železnico nazaj v Durban. Spotoma zvé, da je veliko zemljišče pri Pinetown (r. Pajntaun — mesto pajnovih jabolk ali ánanas) na prodaj. Izstopi torej v Pinetown-u, si ogleda zemljišče in je takoj kupi. Napačno je toraj mnenje, da so dobili Trapisti zemljo od vlade zastonj, temveč so pošteno plačali vsako ped zemlje, vlada si je pri tem le v toliko pridobila zaslug, — da nam ni delala ovir. Kupljeno zemljišče je dobilo takoj ime Mariannhill (reci: Merijenhill, kar pomeni „Hrib Marija-Ana“). Že v Bosni je hotel P. Franc nekemu samostanu, hčerki Marija-zvezde, dati to ime, ker je hotel neki velik dobrotnik na ta način ohraniti spomin na svojo ljubljeno hčer, ki je jako mlada umerla v samostanu.

Poročilo, da imajo sestradani Trapisti sedaj lastni dom, jih je navdušilo. Hitro so vse pospravili in odpeljali se v novi kraj, ki je 5 ur oddaljen od Durbana. Predvečer velikega božičnega praznika so bili že vsi bratje v Mariannhillu. Čudoviti beli močje so vzbudili nenopisno pozornost med črnimi prebivalci. Slišali so, da niso Angleži, toraj da niso trinogi, temveč iz neke druge dežele; da ne bodo z njimi nečloveško ravnali, kakor Angleži, temveč da jih bodo varovali. Ali je tedaj čudno, če so Kafri prišli s hribov in gorá doli, da bi si ogledali čudne prišlece? Kaj so si šele mislili, ko se je začelo v blaženi božični noči o polnoči veličastno zvonjenje pervikrat v Mariannhillu? Od radosti se razjočem, ko se spomnim na ta trenutek v zgodovini našega samostana.

Kakor se je pred več ko 18 stoletji zaslišalo prvič na tratah betlehemskih veselo poročilo miru, ravno tako je zadonelo v taisti noči v daljni južni Afriki, od koder se razširja vedno dalje že skozi petnajst let. — Malokateri samostan se more ponašati s tako poetičnim začetkom, kakor ravno naš Mariannhill. Naši Trapisti so preživeli perve dni v novi svoji domačiji v obilnem duhovnem uživanju, in to je nadomeščalo pomanjkanje telesnega živeža. Na sveti božični dan je dobil vsak menih — kosce terdega kruha; vodo je užival vsak po svoji volji.

Po praznikih so pričeli delati. Najpervo so si napravili koče. Vse delo je bilo zelo podobno kakemu vojaškemu taborišču, le s to razliko, da so tu mesto nasipov in okopov nasadili verte, da je vozila živina mesto topov pluge in vozove za kamenje, da so nosili bratje v rokah mesto morilnega orožja poljsko orodje in rožni venec, in da je bil ta tabor sploh čisto miroljuben ne pa sovražen. Mergolelo je tu na tergu kakor kak solnčni dan na mravljišču, delalo je staro in mlado, tekalo sem ter tja, a vse brez hrupa in vpitja. Tesali so, sekali, kopali, zidali, pisali, risali, sejali, jedli na travi. Kadar pa je zazvonilo k molitvi, je pri prvem udarcu zvona vse prenehalo in črni menihi (bratje lajiki) so se postavili od strani k molitvi, dočim so beli menihi (očetje in duhovniki) stopili v dva kora in pričeli prepevati

psalme, da je od gorá odmevalo. — In Kafri? Na stotine se jih ni utrudilo sedeti na bližnjem griču in opazovati cel dan čudne možé.

Naposled odpošljejo k P. Francu nekako deputacijo, kateri je bil na čelu njih glavar. Že na prvi pogled se mu je videlo, da mora biti nekaj večjega; kajti čeravno ni imel še nobenih hlač, vendar mu je pokrivala črni herbet neka mastno-svetla srajca, čez katero je imel še kratko suknjo z rudečimi trakovi; na jedni bosi nogi je nosil ostrogo ter jezdil še dosti dobrega konja. Ker ni umel nobeden Trapist zulu-jezika, so se razumeli z angleščino, katero so lomili za silo. Na kratko vpraša glavar: „Do you my Father?“ (Ali si ti moj oče?) P. Franc mu odgovori s krepkim: „Jes!“ (Da!) Potem reče vsa deputacija kakor iz jednih ust: „The Englishman is not our friend!“ — (Anglež ni naš prijatelj!) na kar je moral P. Franc, žal, odgovoriti: „All right!“ (Prav res!) Na to so se toliko razumeli, da bodo Trapisti njih otroke vzeli v šolo, jih naučili različnih rokodelstev in, da se med divjimi Kafri ne pokvari, jim bodo dajali hrano in stanovanje, precej ko bodo poslopja dogotovljena. S tem se je pričel misijon. Deputacija je hitela med radostnimi kriki na gore, da oznanijo povsod dobrotljivost prišlih belih mož. Najpervo so napravili angleško šolo. V to je prišel nek nadarjen črni dečko, ki je angleški prav dobro govoril, in od tega so se naučili Trapisti kaferskega jezika. Nek Anglež, 18letni londončan, navadil se je prvi kaferskega jezika, na kar je otvoril kafersko šolo, v začetku leta 1884. (Konec nast.)

1. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober) 1896

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost sv. rožnega venca.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Remigij.** Za ta in slehern dan v mescu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali hitro nastale zadeve Francosko. Začetek šolskega leta.

2.) **Sv. Leodegar.** Ohranjenje nedolžnosti. Versko - mlačna zupnija. Močno bolni v tem mescu.

3.) **Sv. Evald.** Saksonsko in severni misijoni. Duhovni in obhajanci. Odstranitev mučnih nesporazumljenj.

4.) **Rožnivenška nedelja.** Sv. Frančišek asiški. Sv. Oče Avstrijski cesar. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva. Redovi sv. Frančiška.

5.) **Sv. Placid.** Vsakdanji kruh za mnoge. Skerbi polni družinski očetje in matere. Spreobremenje pijancev.

6.) **Sv. Bruno.** Težavne družinske razmere. Pridobitev potrebnih zemljišč. Zanemarjene kmečke občine.

7.) **Sv. Marka.** Vstanovitev novih redovnih naselbin. Vestna in pravočasna oporoka. Mervoudni.

8.) **Sv. Brigitta.** Severni misijoni. Nek samostan in njegovo predstojništvo. Važne zadeve zavodov. Bolni na živcih.

9.) **Sv. Publija.** Terdnost v veri in gorečnost za čistost seg in navad. Družbe kersč. mater. Zadeve nekega vrednika.

Molitev,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveljal nekda na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveljuješ, in da posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varh čistilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštvovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za lepo jesensko vreme, da bi ljudje mogli spraviti pod streho svoje poljske pridelke. — Neka neprijetna zadeva, da bi imela srečen in koristen izid. — V bratovsko molitev je priporočena neka oseba, da bi dosegla svoj namen, ako je Božja volja. — Skerbna sestra spet priporoča svoji dve sestri goreči molitvi na čast presvetemu Jezusovemu Sercu, da bi se spreobrnili ter ne dajali toliko pohujšanja. — Dve osebi, da bi spolnivali svoje terdne obljube. —

Listek za raznoterosti.

Iz Trnja na Pivki. Dne 20. sept. je blagoslovil č. g. pater Jožef Bizavičar iz Ljubljane pri naši podružnici sv. Nikolaja v Paličji nov križev pot. Vas Paličje je oddaljena od kuracijske cerkve v Trnji dobre pol ure in o zimskih časih je ljudem težavno obiskovati popoldansko službo Božjo, vzlasti starim ljudem. Saj je lansko leto neka stara ženica zgrešila pot, ko je šla od večernic, in revica je našla smert tam ob gozdu. Zato je Paličanom zelo ustrezno, da jim je goreči in vsestranski delavni gospod duhovni svétnik in nadžupnik Janez Sajovic oskerbel križevi pot v domači cerkvici. Slovesnost je bila prav izpodbudna in ganljiva. Slavolok pred vasjo je naznanjal pomen dneva z napisom: „Pridi molit o kristjan!“ 56 fantov in deklet se je verstilo v pobožnem sprevodu, fantje so nosili podobe, dekleta v belih oblačilih pa svetila.

Č. g. pater je v lepem govoru, trajajočim nad uro, narisal pomen in milosti križevega pota. Sosedni duhovniki so prisustvovali domači slovesnosti. Bog povrni celebrantu, župniku in starejšinoma za trud, fantom in dekletom pa vsa čast! Trnjski.

Zlata maša v Zapogah. Na angeljsko nedeljo je obhajal zlato mašo v Zapogah ondašnji obče spoštovani gospod župnik Martin Narobe. Gospod zlatomašnik je neizrečeno ponižen in radodaren, zato ni čudo, ako je bil ta dan za zapoške župljane dan radosti in veselja. Mnogoštevilni mlaji in slavlčki s primernimi napisi so pričali, kako ljubijo, spoštujejo in čislajo Zapožani svojega dušnega pastirja. Običajni govor je imel ondašnji rojak č. g. J. Bohinc, kanonik in mestni župnik v Mariboru. V krasnem, nedelji primernem govoru je pokazal, kako je bil gospod zlatomašnik za svoje župljane pravi angelj varuh v besedi in dejanju. Na drugi strani pa je slikal, kako je vodil angelj varuh č. g. zlatomašnika samega, dokler ga ni naposled dovedel do njegovega cilja. V župniji Zapogi deluje g. zlatomašnik kljub svoji starosti (75 let) 34 let neumorno v poveljevanje slave Božje in blagor vernega ljudstva. Preč. gosp. zlatomašniku pa kličemo: še mnogo let — do biserne zlate maše!

Prezentovan je za župnijo Knežak č. g. Al. Pe-hani, kapelan v Sodražici.

Župnija Jesenice je podeljena č. g. Valentinu Alijančiču, župniku na Dobravi pri Kropi.

Kako misijoni delujejo! Od 5. — 13. sept. t. l. je bil misijon v Dragi. Vodili so ga preč. gg. lazaristi. Ker je bilo deževno vreme neugodno za poljsko delo, vdeleževali so se ljudje tem mnogoštevilnejše sv. misijona. Ves čas je bila ondašnja prostorna cerkev do zadnjega kotička polna. — Izmed temeljnih govorov, kateri so zrahali še tako terda serca, omenjamo zlasti onega o — sv. Rešnjem Telesu in o spravi pred Najsvetejšim. Ko je zvečer pel zvon sprave, podajali so si sovražniki roke. Pri spovednicah, kjer se je skesanih grešnikov kar terlo, čakali so nekteri celi dan, da bi se mogli spovedati pri gosp. misijonarjih; zadnje dneve so obhajali še na večer; taka vstrajnost je res občudovanja vredna in poseben dokaz milosti Božje. Spovedovalo je proti koncu 8 spovednikov; in vseh obhajancev je bilo nad 1400. V nedeljo ob 3. je bil slovesen sklep sv. misijona. Pred cerkvijo so blagoslovili misijonski križ; na to se je razverstila procesija. Vdeležilo se je nad 2000 ljudij. V najlepšem redu so stopali par za parom, glasno molili sv. rožni venec in pevali litanije M. B. Sklepna pridiga je bila na prostem pred cerkvijo; glasen jok se je razlegal, ko se je govornik poslavljajal od fare. —

Ko so se gg. misijonarji vračali domov, čakalo jih je pred cerkvijo in po vaseh mnogobrojno ljudij, kateri so se jim ihteč zahvaljevali za vse prejete dobrote ter se jim priporočali v molitev!

Take sadove rode misijoni. Milost Božja tu čudovito deluje; ljudje so vsi prenovljeni in voljni. Bog daj stanovitnosti!

Iz Hrenovic se nam poroča, kako se je veršila slovesnost pri posvečevanju novih, že tolikanj zaželenih zvonov, primernih za veliko hrenovsko faro.

Vlil jih je ljubljanski zvonar g. Albert Samassa, in sicer v glasu C-dur. Pripeljali so jih v faro 3. septembra. Onstran Postojine, kamor so jim šli veseli

farani nasproti, okinčale so jih dekleta z venci; od tod so jih v slovesnem sprevedu peljali proti Hrenovcam, kjer so — obešeni med 2 lipi — čakali slovesnega posvečevanja. Zgodilo se je to 6 sept. po prevz. gospodu knezoškofu ob navzročnosti domačih in sosednih duhovnikov. Od 14. sept. dalje oznanuje v zvoniku slavo Božjo ter vabijo vernike k različnim bogoslužnim opravilom.

Zvonovi stanejo okroglo 5000 gld. Da ima fara zvonove, gre iskrena hvala domačemu gospodu župniku, kateri je pred dobrim letom sprožil misel o njih. Začel je nabirati neutrudljivo; in res s pomočjo Božjo in za lepoto hiše Gospodove vnetih župljanov nabral toliko, da so skoro pokriti že vsi stroški. Vendar radodarnosti se ne stavijo meje: vsak nov darček naj se blagovoljno pošlje na farni urad hrenovski! Za umerle in žive dobrotnike ste se opravili že 2 sv. maši.

Iz Borovnice se nam poroča, da se je tam na Mali Šmaren veršilo blagoslovljenje nove lurske kaple, stoječe pri vходу v vas. Značilno za borovniško faro je to, da je kapelica dar cele fare! ni je namreč hišice, ktera bi ne pripomogla po svojih močeh k zidavi te kapelice. — Slovesnost se je pričela dopoldan ob 10. uri s sv. mašo in slavnostno pridigo g. profesorja Keržiča. V zanimivem govoru je gospod profesor izražal terdno upanje, da bo današnja svečanost še bolj vnemala Borovničane za čast Božjo, zlasti pa — Marijino. To tem bolj, ker je kraj borovniške vasice v vsem nekako podoben kraju, kjer stoji krasna cerkev M. Božje v Lurdu. Bil je namreč sam tam, zato je mogel tem navdušenejše in resničnejše govoriti.

Glavna reč je bila pa popoldan ob 3. uri. Podobi M. B. in Bernardke so prenesli iz župnišča v cerkev v lepem sprevedu, katerega je vodil preč. g. Kummer, zdaj že dekan starološki. Po doveršenem blagoslovljenju v cerkvi je šel spreved proti kapelici. Najpoprej je šlo nad 70 belo oblečenih deklic — šolaric, za njimi pa 80 do cela jednako oblečenih deklet, in za njimi še večje število navadno oblečenih, vse s svečami v rokah.

Pri kapelici je veleč. gosp. dekan v navdušenih besedah slavil lursko M. Božjo ter v nemal zbrane vernike, da se posebno v današnjih hudih časih tem priserčneje oklepajo Marije. Na to so se opravile slovesne pete litanije in ena Marijina pesem — in končana je bila slovesnost.

Trud gospodov govornikov je kmalu prinašal svoj sad. Še isti večer po Marijinem zvonjenju hiteli so srečni župljani k lurski kapeli ter začeli tam glasno prepevati Marijine pesmi in lavretanske litanije. Posebno ganljiva je bila „Materna“ pesem, v kateri se izročajo Mariji vsi duhovniki, stariši, otroci nedolžni itd. . . naj jih ona sprejme „v milostno serce!“ Konečno mi izražamo upanje: dokler bo naše ljudstvo po svoji znani navadi častilo Marijo, krasilo njene altare in podobe, prepevalo njene pobožne pesmi itd. — toliko časa ne bo izgubljeno. To dobro čuti satan; zato je že rekel: „Marijo odpravite, njo pustite — kajti ona mi je največ škodovala!“

Zdravnikova Ave Marija. Neki zdravnik je svoje bolnike vselej spominjal, naj prosijo Boga in sveto

Devico za zdravje. Nekega dne se mu je posrečilo, da je ozdravil nekemu zelo malovernemu možu nevarno rano in predno ga je zapustil, mu je dejal: „Gotovo se bote zahvalili za zdravje najsvetejši Devici.“ — „Ali“, odgovori oni, „jaz nisem zmogel niti jedne Češčene Marije, da bi ozdravel.“ „Toliko več sem jih zmogel jaz“, odgovori zdravnik, „in več se imate zahvaliti mojim molitvam, kakor moji spretnosti.“ — Kako se razlikuje ta plemeniti zdravnik od nekaterih oholih „učenjakov“!

Sveta hostija ostane tudi v ognju nepoškodovana. V škofiji Poitiers (reci Poatié) se je dogodil dne 2. aprila leta 1643 čudež, ki je med verniki vero in pobožnost do najsv. Zakramenta pokrepčal in pomnožil. — Veliki četrtek je bil. Duhovnik je posvetil dve hostiji, izmed katerih je obderžal jedno za drugi dan. Dejal jo je v kelih, ogernjen s pertom in in izpostavil vernikom v češčenje na oltarju, ki je bil z mnogimi svečami razsvetljen. — Ob dveh popoldne pa opazijo gost dim, ki se je valil skozi okna iz cerkve, — cerkev je gorela. Pritekli so hitro ljudje. Podoba pri vel. oltarju, pregrinjala, pert, s katerim je bil kelih ogernjen, in vse bližnje stvari so že skoro zgorele. Pri tem pogledu so verniki komaj še prikrivali svojo notranjo bolečino. Med tem se je približal župnik gorečemu altarju, in zagledal je, da se je posoda pri kelihu že stopila; toda, o čudo! sveta hostija je bila še nepoškodovana sredi najhujšega ognja. Ležala je poleg keliha.

Čudež je zvedel tudi tamošnji škof. Dal je stvar skerbno preiskovati. Jako spoštovane priče so poterdile čudež s prisego. Nato je škof objavil čudež vsem škofljanom.

Napravili so pristojno spomenico in jo s še ostalim kelihom na škofovo povelje spravili v zakladnico stolnice v Poitiers.

Ako bi bila sv. hostija le kruh, kakor pravijo neverniki, bi se čudež ne dal raztolmačiti; za drobtino kruha bi Bog vendar ne delal čudežev. Ker je pa sveta hostija naš Gospod in Odrešenik sam, ki se nam daruje v svoji neskončni ljubezni kot jed in žrtev, zasluži vso ljubezen in počeščenje, kolikor smo le zmožni. —

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Č. g. Fr. Tavčar, kurat pri sv. Joštu 2 gld. — Č. g. Fr. Sredogorski iz Dražgoš v »podslombo Jeranove mize« 3 gld. — Neimenovana 1 gld. 50 kr. — Č. g. J. Brence, župnik pri sv. Gregorju, 2 gld. — Č. g. J. Hladnik, župnik v Gočah. 10 gld. — G. Fr. Birk, stolni vikar v Ljubljani, 10 gld. — Krajni šolski svet v Loškem Potoku 3 gld. — Neimenovana gospa v Ljubljani 5 gld. — Preč. g. kanonik Zamelj 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. V. Koehler, kapelan v Šmartnem 7 gld. — Č. g. Karol Dornik, kapelan v Sostrem 16 gld. 32 kr.

Za kruhe sv. Antona: Č. g. Jan. Zabukovec, 5 gld. »v zahvalo za vgodno rešitev neke neprijetne zadeve.« — Štefan Dužnik, trgovec iz Hrenovic 1 gld.

Za Salezijance na Kranjskem: Neimenovani 5 gld.

Za najpotrebnejše misijone: 89 gld. 80 kr., volilo † gospe Marije Dekleve v Trziču, umerle dne 29 avg. t. l.